

Патриаршеска литургия в столичния храм „Св. вмчк Георги Победоносец“

На 6 май, Гергьовден, Негово Светейшество Софийският митрополит и Български патриарх Даниил възглави светата Литургия в храма „Св. вмчк Георги Победоносец“ (Петте къшета) в съслужение с Негово Високопреосвещенство митрополита на САЩ, Канада и Австралия Йосиф, архимандрит Василий – председател на митрополитския катедрален храм „Св. вмчца Неделя“, ставрофорен иконом Тома Шопов – председател на храма, ставрофорен иконом Николай Коцев, ставрофорен иконом Симеон Минчев, иконом Дилян Цветков, иконом Васил Шопов, иконом Борис Костадинов, иконом Радослав Вутов, заедно с протодякон Иван Петков, йеродякон Вартоломей и йеродякон Спиридон (Западно- и Средноевропейска епархия).

Песнопенията на утрения бяха изпълнени от г-н Асен Атанасов, а светата Литургия бе огласена от храмовия хор под диригентството на протопсалт Иван Праматаров.

В края на богослужението Негово Светейшество произнесе слово за дръзновения подвиг на свети великомъченик Георги, воден и укрепяван от Божията благодат:

„Воистину Воскресе Христос и първи свидетели на тази истина бяха светите апостоли. Те са оставили памет за първите дни след Възкресението на Господа, когато юдеите – първоначалните обръщенци, се присъединявали към Църквата чрез светото Кръщение и пребивавали непрестанно в молитва, имали пълно единство и всички било общо, грижели се един за друг, а Бог промислял за това, от което имали нужда. Толкова силна била благодатта тогава, че поярвалите с радост раздавали имота си и претърпявали трудности и мъчения.

Същия опит виждаме и у мъчениците през първите три века след основаването на Църквата, когато християнството е забранена религия в Римската империя. Въпреки това със същото дръзновение и сила свидетелствали за Христовата благодат, която привличала хората към Христа, и изповядвали смело своята вяра в живота и Възкресението на Господ Иисус Христос – въплътеният Син Божий.

От житието на свети вмчк Победоносец и Чудотворец Георги разбираме, че той, бидейки около 20-годишен, заемал висок чин във военната администрация на Римската империя, наследил от майка си значително състояние. Когато за пореден път започва гонението при император Диоклетиан, императорът събрал своя държавен съвет, за да оповести намерението и декрета за преследване на християните. Свети Георги не се побоял, а смело защитил достойнството на християните, като благонадеждни граждани на империята, честни и доблестни, преследвани без вина.

Свети Георги знаел какво ще последва – затова раздал имуществото си, освободил робите, развързал всички връзки със земното, така че безбоязнено и безпрепятствено да може да изповяда своята вяра. Ако той не бе изпитал опитно действието на Божията благодат, за да разбере, че дарът на благодатта на Светия Дух превъзхожда всичко земно – власт, богатство, обществено положение, удоволствие, и ако той не се бе подвизавал да не привързва сърцето си към материалните придобивки, то той в никакъв

случай нямаше да има дръзновението да застане пред императора, да защити християните, да бъде готов да се лиши от всичко, дори да страда и даде живота си.

Още преди този момент свети Георги бил свидетел на Христовото Възкресение и знаел, че с благодатта Си Господ е с нас според Своето свидетелство (срв. Мат. 28:20). Затова се решил да претърпи всички мъчения, но да не се отдели от Бога – било поради малодушие или привързаност към материалното, но останал твърд докрай във вярата“.

За благодушното носене на личния кръст от скърби и трудности, патриарх Даниил сподели:

„Църквата е основана на кръвта на мъчениците. Светите отци казват, че и ние, когато претърпяваме трудностите в своя живот – особено болест, несправедливо отношение, и не малодушестваме, не допускаме страхове, озлобление или отмъщение, но смело изповядваме и свидетелстваме, че сме получили от Бога нещо, превъзхождащо всичко, което е от този свят – Божията благодат, то ние подражаваме на подвига на мъчениците; особено онези човеци, които при множество болести претърпяват скърбите без да се отчайват и без да съжаляват за живота си, но се предават на волята Божия и разчитат, че Бог ще промисли. Разбира се, всеки човек полага грижи за своето здраве, християнинът не е безразличен към това, какво се случва с него, защото Господ ни е заповядал да обичаме ближния като себе си (срв. Мат. 19:19). Показал ни е, че човек най-напред трябва да има грижа за собственото си спасение, и като оценява и пази това, което му е дал Господ, се подготвя да наследи вечния живот – това е истинската любов на човека към себе си. Така ние възпитаваме в себе си отзывчивостта, грижата за другите човеци. Претърпявайки благодушно трудностите в живота, ние се увенчаваме с мъченически венци, както светите мъченици са търпели страдания и мъчения, но не са се озлобили, не са се отчаяли, но чрез любовта към Бога са претърпели всичко.

Когато не се стремим по нечестен начин да придобием висок пост в обществото, но придобием ли го, като служим доблестно и честно, това означава, че любовта ни към Бога е по-голяма от любовта към себе си, от себичните интереси и страстите.

Не със свои сили, не от себе си, свети Георги е имал това дръзновение, укрепявала го е Божията благодат, както Христос свидетелства в светото Евангелие: И кога ви предават, не се грижете, как или що да говорите;

защото в оня час ще ви бъде внушено, какво да кажете; защото не сте вие, които ще говорите, а Духът на Отца ви, Който говори във вас (Мат. 10:19, 20). Това би било възможно само когато в мирно време ние пазим своята вяра и любовта към Бога превъзхожда себичната любов към себе си“.

Председателят на църковното настоятелство при храма изрази синовна благодарност на Негово Светейшество за посещението и отслужването на светата Литургия, пожелавайки му Божия помощ и сили за доброплодно първосветителско служение.

Текст: Михаил Тасков

Снимки: Весела Игнатова

bg-patriarshia.bg